



SAMANTHA
MIDA TEEKSID,
KUI PEAKSID

KING

OMA LASTE VAHEL VALIMA?

VALIK

Samantha King
The Choice
2017

*Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub
eranditult kirjastusele ERSEN.
Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine
ilma valdaja loata on õigusvastane
ja seadusega karistatav.*

See raamat on ilukirjandusteos. Nimed, tegelased ja sündmused on autori
väljamõeldis ning igasugune sarnasus tegelike inimestega –
elavate või surnutega – sündmuste või paikadega on puhtjuhuslik.

Kaane kujundanud Reet Helm
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektor Inna Viires

Copyright © 2017 by Samantha King
This edition published in Great Britain in 2017 by Piatkus, an imprint of
Little, Brown Book Group
All rights reserved.
© 2017 Kirjastus ERSEN

M10336017
ISBN 978-9949-87-017-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Paulile, Hanile ja Raffle – teie olete minu maailm.

Sest see, mis unenäod meil võivad tulla selles surmaunes

WILLIAM SHAKESPEARE
„Hamlet”, 3. vaatus, 1. pilt

PROLOOG

Mu tütre kiharad on punakuldsed. Need helklevad hommikupäikeses, kui peened siidised kiharad mu kobavate käte eest eemale tantsisklevad, ning ma seisan paigale tardunult ja vaatan, kuidas need lõõmava pilvena ülespoole kerkivad. Ma ei sirutanud kätt ta juuste poole – ma küünitasin ta keha suunas, kui mu tütar tahapoole lendas, see aegluubis pilt mu mällu sööbimas –, aga mu käed vehklevad kasutult, kahmivad rinnale üksnes kuiva suveõhku, kui püüan tütre kukkumist peatada, aga taban ainult õhkõrnadena hõljuvaid vaskseid kiharaid, neidsamu, mille kärpimisega ta on mulle peale käinud, et saaks juukseid sirgendada ja näha välja vähem nunnu, täiskasvanum.

Ta ei näe iialgi välja täiskasvanum, ta ei saa kunagi täiskasvanuks.

See mõte käib minust jõnksatusena läbi, kordab kajana põntsastust, kui mu tütar maha prantsatab. Ma varisen aiarajale ega pane tähele, kuidas mu põlved luude raksudes vastu betooni põrkavad, kui end roomates ja maad kaapides tema poole roosipõõsaste alla vean. Mu värisevad sõrmed kaevuvad kivisesse pinnasesse, mu nahk rebeneb, kui meeleheitlikult ettepoole küünitan, ning mu käsi ja randmeid katva vere vastik lehk kõrvetab iiveldama ajavalt mu kurgus. Nii palju verd. Mu õlad tulevad peaaegu liigestest välja, kui

käsi ülearu pikalt ette sirutan, sõrmedega Annabeli juuste halosse haakun ja pehmeid lokke sõrmeotste ümber keerutan, nagu saaksin teda niimoodi enda külge köita. Toetan põse vastu niisket mulda ja loodan, et ka mina suren.

Vabanemist ei tule, selle asemel on mu mõistus kammitsetud lakkamatult ketravasse õudusesse ja meenutusse...

Annabel on oma vanuse kohta väikest kasvu. Ta on hapra kehaehitusega, jalad vaevu meeter kahekümnese tüdruku kohta üllatavalt pikad, käsivarred kõhetud. *Minu hernekepid*, nagu ta neid kogu aeg nimetab. Juuksed on tema juures kõige suurem asi – imekaunis ja õhkõrn kuhil taltsutamatu kastanivärvi lokke. Mulle on kogu aeg tundunud, et Annabeli iseloomgi kujunes tema juukseid täiendama: ta on haldjalik ja rahutu ning teda on võimatu vaadata, ilma et rõõmust naerataksid.

Aidani juuksed oleksid samasugused, kui Dom poleks üheksa kuud tagasi lasknud mul neid lühikeseks lõigata. Tundsin end nagu kurjategija, kui poja uude kooli minekule eelnenud laupäeval kesklinna juuksuri juurde viisin. Mäletan pisaraid, mida Aidan üritas oma entsüklopeedia taha varjata, ja hiljem ka enda omi, kui Annabel mind koolivärvavas kannatamatu käeviipega minema saatis, vedades oma kahe minuti võrra nooremata venda kättpidi üle lopsaka muru uhke punastest tellistest hoone poole. Vaatasin ümberringi neid peeneid lillasid pintsakuid ja tundsin südames pitsitust, kui Aidan häbelikult käe tõstis, et oma äranuditud juukseid puudutada.

Dom oli õigusega nurisenud: juuksur oli liiga palju lõiganud ja ma oleksin pidanud teda takistama, aga kõhklesin liiga kaua, kui too väitis, et *kõik* poisid kannavad nii lühikesi soenguid. Lohutasin end, et see aitab Aidanil ehk teiste hulka sulanduda, selle asemel et silma torgata. Kõige vaesemad lapsed tolles peenes koolis: ma ei julgenud mõeldagi, missugust narrimist nad taluma peavad, ükskõik

kui väikesed on klassid ja kui oivalised sealsed võimalused. Dom oli kooli suhtes eksinud: kaksikud olid palju õnnelikumad oma vanas riigikoolis, seltsiks oma vanad sõbrad, kes ei oodanud, et sünnipäevapidudel jagataks külalistele iPhone'e ja erasuusatunde. Aga ma olin selleteemalises vaidluses alla jäänud, täpselt nagu olin möödunud aastal alla jäänud kõigis vaidlustes, eriti kui kõne all olid kaksikud.

Kas nad pole nii hirmus ühtmoodi? öhkasid spordikottidega lapsehoidjad ikka, enne kui oma pilatese tundidesse tormasid.

Nojah, ainult et ega ikka ei ole küll. Mu poeg klammerdus alati minu külge, tahtis mul võimalikult kaua käest kinni hoida, samas kui mu tütar tõrjus mind kogu aeg eemale, igatses lennata kõrgele, liueda vabaduse poole.

Kas sa sellepärast valisidki oma poja? Sest tema vajab sind – armastas sind – rohkem?

Mu mõlemad lapsed vajasid mind! Nad mõlemad armastasid mind. Ja mina armastasin neid võrdsetl.

Klibune muld pressib kõvemini vastu mu põske, kui need väited lõputult ja kasutuna mu peas ringi keerlevad: Annabel ei vaja mind nüüd enam kunagi ja Aidan ei tunnistaks ilmaski, et vajab. Selline on mu karistus selle eest, et lubasin tapjal oma koju siseneda, et kaitsesin oma tagasihoidlikku, armast ja üliettevaatlikku poega ning lubasin oma reipal ja tähelepanujanusel tütrele, kes eluga alati nii kartmatult silmitsi seisis, pea ees surmale vastu kihutada.

„Ma teen ise ukse lahti, emps. Sina lase edasi, sul tuleb see nii hästi välja.“ Aidan loivas uksekella kuuldes välisukse poole, aga mina tõstsin käe, et teda peatada.

„Oota üks hetk, kullake. Sa ju tead, et mulle ei meeldi, kui te võõrastele ukse lahti teete.“

„Kes ütleb, et seal on keegi võõras?“ küsis Annabel diivanilt püsti hüpates. „See võib olla onu Max. Ta ütles, et tal on meile üks supereriline üllatus varuks.“

„Heh.“ Pööritasin silmi. „Andke mulle veel silmapilguke aega.“ ...